

Liz Fenwick

*Een affaire
in Cornwall*

ISBN 978-90-225-6960-3
ISBN 978-94-6023-926-7 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Cornish Affair*

Vertaling: Fanneke Cnossen

Omslagontwerp: debbieclementdesign.com en DPS design & prepress services,
Amsterdam (bewerking)

Omslagbeeld: © Kevin Britland/Alamy en © David Lichtneker/Alamy

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2013 Liz Fenwick

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Osterville, Cape Cod, Massachusetts

Ik ging voor een passpiegel staan. Wie was die vrouw die me aanstaarde?

‘Uitademen,’ commandeerde mijn beste vriendin Sophie. ‘Hoeveel ben je afgevallen sinds de vorige pasbeurt?’

‘Geen idee.’ De jurk hing als een hobbezak om me heen. ‘Kunnen we hem niet een beetje opvullen?’

Sophie stak een hand in haar jurk en haalde er twee gelvullingen uit. ‘Hier, stop deze er maar in.’

Ik wachtte tot ze de knopen op mijn rug had losgemaakt. Ik zag er niet uit, en al helemaal niet zoals ik me dat op mijn trouwdag had voorgesteld.

‘Ik snap gewoon niet waarom je deze jurk hebt aangetrokken.’

‘Daar hebben we het niet over. Mijn moeder heeft hem uitgekozen.’

Sophie sloeg haar ogen ten hemel. ‘Daar hebben we het wél over. Deze jurk zou iets voor Rose zijn geweest, zelfs iets voor je moeder. Maar bij jou past hij totaal niet.’

Ik haalde diep adem en schoof de vullingen in het lijfje. Mijn boezem werd er iets door omhooggeduwd, maar kwam niet verder naar voren. Sophie knoopte mijn jurk weer dicht. Ik wist precies wat ze bedoelde. De jurk had te veel tierlantijnen, ik leek wel een stuk schuimgebak aan een kleerhanger.

‘Sorry dat ik over Rose begon.’

‘Geeft niet, hoor.’

Sophie gaf me een vluchtige knuffel terwijl we allebei onze emotie wegknipperden. Ik had veel te veel mascara op om te huilen.

‘Ben je klaar?’ Mijn moeder Jane liep zonder kloppen de kamer binnen. Ze nam me kritisch op en ik hield even mijn adem in.

‘Je ziet er...’ Moeder liep naar me toe en trok de halslijn van de jurk over de glooiing van mijn opgevulde borsten. ‘... perfect uit.’

‘Dank je wel.’ Moeder ging naast me staan en staarde naar ons in de spiegel. Ik torende boven haar elegante figuur uit. Haar lila jurk deed haar blonde haar goed uitkomen. Het enige wat ik van haar had was haar mond, ik had haar volle lippen geërfd. Rose was het evenbeeld van mijn moeder geweest, terwijl ik slungelig en donker was.

‘Ik wist dat ik gelijk had met de jurk. Deze is veel beter dan die jij had uitgekozen.’

Ik knikte. Het had geen zin om daar nu nog tegen in te gaan; daar was het te laat voor.

De berkenbomen rondom de kerk waren bladstil. Het was alsof de tijd stil was blijven staan, maar binnen hoorde ik mensen praten. Ik bleef in het voorportaal staan en probeerde te ademen. De lucht was zwaar, dreigend. Ondanks de nevel was het ruim 38 graden. Hoe kon het begin juni nou zo warm zijn op Cape Cod?

‘Oké?’ vroeg mijn vader, die achter me opdook en mijn elleboog vastpakte.

Ik fronste mijn wenkbrauwen, maar draaide me om en grijnsde naar hem.

‘Zenuwachtig?’ Hij keek op zijn horloge. Het was drie uur. Elk moment kon de muziek veranderen en zou ik mijn laatste wandeling als ongehuwde vrouw gaan maken. Ik keek door de deur naar het gangpad. De kerk was vol roze bloemen, honderden lelies, om precies te zijn. Het altaar bezweek bijna onder de vracht bloemen in elke tint van die ellendige kleur, lichttroze. Ik heb altijd een pesthkel aan roze gehad. Dat had ik natuurlijk moeten zeggen, maar ik had dat niet gedaan.

Naast het altaar stond mijn verloofde, John: lang, blond en adembenemend, maar zelfs hij had niet aan de kleur kunnen ontkomen. Zijn vest paste bij de jurken van de bloemenmeisjes. Als poppen draaiden ze om mijn knieën met roze, stinkende lelies in hun vuistjes geklemd.

Ik hield mijn boeket een eindje bij me vandaan. Lelies roken sowieso al heel penetrant, maar in de hitte werd dat nog erger, zo anders dan de geur van andere bloemensoorten. Ik keek in mijn vaders ogen.

‘Waar denk je aan, Jude?’

Ik boog me naar hem toe en legde mijn hoofd even op zijn schouder. ‘Aan de tuin die we in Abu Dhabi hebben aangelegd.’

‘Toen was het ook zo heet.’

‘Inderdaad.’ Abu Dhabi was bijzonder geweest. In die tijd ging het nog goed met Rose, moeder was minder over haar toeren en die tuin was schitterend. De geuren van de frangipanes en de parfumachtige jasmijn sippelden door mijn gedachten. ‘Ik was dol op die tuin.’

‘Ik ook.’ Hij trok zijn vest recht. In mijn jurk was de hitte al erg, in een jacquet moest die ondraaglijk zijn.

‘De eerste die we helemaal vanaf het begin hebben opgebouwd.’

‘En alweer zo lang geleden.’ Hij legde zijn hand op mijn arm.

‘Bijna twintig jaar.’ De muziek hield op. Ik voelde dat mijn vader mijn arm steviger beetpakte. Ik kreeg een droge mond.

‘Klaar?’ vroeg hij.

Ik knikte, maar toen zag ik mijn moeder naar het kerkkoor gebaren.

‘Vals alarm.’ Mijn vader haalde een zakdoek uit zijn zak en veegde ermee over zijn voorhoofd. De rozenknop in zijn knoopsgat was gaan hangen. Ik raakte hem aan.

‘Die kan niet tegen deze hitte, ik trouwens ook niet.’ Hij stopte zijn zakdoek weg.

‘Maar ik ben dol op rozen.’ Ik kreeg een brok in mijn keel.

‘Zij zou dit prachtig hebben gevonden.’ Hij liet zijn blik langs de kerk glijden. ‘Ze is in gedachten bij ons.’ Hij vond mijn hand en kneep er even in. ‘Je moeder loopt weer door het gangpad. Ik kan maar beter gaan kijken waarom het zo lang duurt.’

Hij liep er snel naartoe en bracht moeder naar haar plaats terug. De kerk barstte uit zijn voegen, er waren vijfhonderd mensen en allemaal op hun paasbest. John en ik kenden misschien de helft van hen, en niet meer dan honderd konden we tot onze vrienden rekenen. Mijn ouders hadden flink uitgepakt en ik had de moed niet ge-

had om ze af te remmen. Tenslotte was dit hun enige kans. Ze hadden alleen mij nog over en dat was al achttien jaar zo. Meer kon ik niet voor ze doen. Ze zouden Rose' trouwdag nooit meemaken, dus die van mij was hun enige kans om zo'n groot feest te geven.

Mijn ouders stonden naast de voorste kerkbank met hun hoofden naar elkaar toe. Om hen heen klonk het geroezemoes van mensen die op gedempte toon met elkaar praatten. De eenvoudige lijnen van de kerk gingen schuil onder alle decoraties. Zelfs het kleinste detail was niet aan de aandacht van mijn moeder ontsnapt.

Ik deed mijn ogen dicht, vroeg me af wat er aan de hand was. Ik friemelde aan mijn bedelarmband. De bult van de kameel had al lang weggesleten moeten zijn door alle keren dat ik eroverheen had gewreven en had gewenst dat Rose nog steeds bij me was. Ze was zeven jaar ouder dan ik geweest en ik aanbad haar. Als zij er nog was geweest, als ze niet aan die nieraandoening was gestorven, dan zou ik nu niet zo zenuwachtig zijn en zou moeder niet zo zenuwachtig zijn.

De muziek veranderde en ik deed mijn ogen open. Waar was papa? Hadden we niet al door het gangpad moeten lopen? Ik zocht naar hem in de kerk, zag dat hij moeder geruststelde. Hij drukte een kus op haar slaap en liep weg.

Aan de voet van de kerktrap hield een auto stil. Ik herkende de dikke enkel die eruit tevoorschijn kwam en ik schoot ernaartoe om mijn oudtante Agnes uit de auto te helpen. Ze sloeg me met haar wandelstok weg terwijl haar chauffeur om de wagen liep om haar terzijde te staan.

'Gelukkig ben ik nog op tijd.' Ze pakte de andere wandelstok die de chauffeur haar aanreikte en zocht zich een weg naar de trap. Ik ging naast haar lopen, klaar om haar te ondersteunen. Ze was vierennegentig en woonde nog op zichzelf, ook al deed iedereen zijn best om haar in een tehuis te krijgen, behalve ik.

'Maak er niet zo'n toestand van, Jude.' Ze draaide zich naar me toe. 'Het is me gelukt om tot je trouwdag in leven te blijven, dan weet ik verdomme ook wel hoe ik in de kerk moet komen.'

Ik vond het heerlijk dat ze nog zo kordaat was. Ook al wilde Agnes per se zonder hulp verder lopen, ik keek toch rond of er een begeleider in de buurt was. Het was niet de bedoeling dat een bruid haar

gasten naar hun zitplaats bracht, maar Agnes was een speciaal geval, dus misschien moest ik moeders woede maar riskeren en het gewoon doen.

We kwamen bij de kerkdeur, waar ze even op adem moest komen terwijl ze me van top tot teen opnam. ‘Mooie schoenen. Afzichtelijke jurk. Heeft je moeder zeker uitgekozen. Die dreef altijd al haar eigen zin door.’

Ik opende mijn mond om daar iets op te zeggen, maar deed hem weer dicht.

‘Je bent een lieve meid, maar naar mijn smaak veel te gedwee. Ik vraag me nog steeds af of je wel de ruggengraat van de Warrens hebt.’ Ze zei het oorverdovend hard en ik vroeg me af of ze haar gehoorapparaat wel had aangezet. Ik legde een hand op haar arm. ‘Niet om het een of het ander, maar volgens mij heeft je vader die ook niet. Wat ik ervan heb gezien, hield je moeder hem altijd flink onder de duim.’

Ik keek om me heen, hoopte dat niemand haar boven het orgel uit kon horen. Ik greep haar bij de elleboog en leidde haar de kerk in, waar Sophies vriend Tim me te hulp schoot.

‘Knappe kerel.’ Agnes pakte zijn arm, draaide zich toen naar me om en gaf me een knipoog.

Ik liep weer naar het kerkportaal terwijl ik de woedende blik van mijn moeder op me voelde branden. Een druppel zweet rolde langs mijn opgevulde décolleté. Er woei even een briesje, dat de lichte berkenbladeren beroerde. Alleen een onweersbui kon in deze drukken- de atmosfeer verlichting brengen.

Ik tuurde het gangpad door. Ik ving een glimp op van John, die naast zijn getuige stond. Hij zag er zo afstandelijk uit, zo vormelijk. Zijn blik ontmoette die van mij en hij glimlachte. Het zou best goed komen. Het was heel normaal dat ik zenuwachtig was.

‘Vind je niet dat Jane het mooi geregeld heeft dat Judith met John gaat trouwen? Hier heeft ze jaren naartoe gewerkt.’ Een vrouw was boven de muziek uit te horen.

‘Ja. De Stewarts zijn zo’n fijne familie, en hij is al partner in de firma. Maar ik moet zeggen dat het me een raadsel is wat hij in dat Warren-meisje ziet. Ze lijkt helemaal niet op Jane, heeft niets van haar stijl. Heel goed dat Jane ervoor heeft gezorgd dat ze aan de man

kwam.' Ze keken naar mijn moeder, die vooraan haar plaats weer opzocht.

Ik kende geen van beide vrouwen, maar zij kenden mij wel, of liever gezegd, ze kenden mijn moeder. Moeder was in de wolken geweest toen ik een relatie kreeg met John, en nu dacht ik daarover na, vanaf dat eerste moment tot aan vandaag. Was John mijn keus of die van haar?

De bloemendraperieën in mijn boeket hingen haast tot op de grond. En toen, bijna alsof ik er zelf niet bij was, zag ik dat mijn handen zo erg beefden dat ik het hele suikerspinachtige geval liet vallen. Een van de bruidsmisjes dook eropaf om het op te rapen en ik stak mijn hand uit, keek naar het kunstig bedachte ontwerp. Dit klopte van geen kant. Dit had niets met mij te maken. Al dit gedoe was verkeerd. Ik trok mijn hand terug, vluchtte zo snel als mijn schoenen me konden dragen weg en keek geen moment om.

De opkomende vloed klotste over mijn rode teennagels en de versierde zoom van mijn helderwitte bruidsjurk werd nat. Door de tranen vertroebelde die tot roze, wat me aan die ellendige lelies deed denken. Dat was uren geleden; nu was door het zoute water van de Golfstroom de rok slap geworden, zodat die tegen mijn benen plakte. Eindelijk had ik vrede gesloten met die rotjurk.

Een zeemeeuw dook stuiterend op het water. Ik wreef in mijn ogen om te zien of het een succesvolle duik was geweest. Dat was zo en ik glimlachte. In elk geval had iemand gekregen wat hij wilde. Maar de meeuw wist wat hij wilde en ik wist dat niet. Groot verschil. Ik had alleen maar ontdekt wat ik niet wilde, en ook nog eens op het meest ongelukkige moment ooit.

Met moeite stond ik op. Mijn benen waren verdoofd. Ik wist niet hoe lang ik al naar het water had zitten staren. Daar had ik geen antwoorden kunnen vinden en nu moest ik terug om iedereen onder ogen te komen. De zon was ondergegaan en eigenlijk hoorde ik nu onderweg te zijn naar Boston voor mijn huwelijksnacht en daarna naar Maine voor mijn huwelijksreis, in plaats van rond te hangen bij een verlaten toren van de strandwacht.

Terwijl ik over de zee uitkeek, sloeg mijn stomme actie als een mo-

ker bij me in. Ik moest met John gaan praten, maar ik wist niet wat ik moest zeggen, in elk geval niet iets waarmee ik ook maar een begin kon maken om recht te zetten wat ik hem had aangedaan.

Ik veegde het zand zo goed mogelijk weg en wenste dat ik een telefoon had. Het enige wat ik had was een doorweekte jurk, een sluijer en een paar waardeloze schoenen met hoge hakken. Ik kwam maar langzaam over het strand vooruit. De jurk belemmerde me in mijn bewegingen. Die was om te beginnen al niet erg licht, maar moeder was er zo opgetogen over geweest en als ik had gekund had ik haar zo gelukkig willen maken. In zekere zin had dit net zozeer haar dag moeten worden als die van mij.

Mijn benen deden zeer. Er leek geen eind aan de wandeling te komen. Een auto zoefde toeterend voorbij. Ik wist dat ik behoorlijk in de kijkerd liep en hoe eerder ik me kon omkleden hoe beter. Toen kreeg ik het huis in het oog en bleef staan.

In de bloembedden voor het huis schreeuwden de oranje daglelies om aandacht ten koste van de zachte tinten van de witte pioenen, samen vormden ze een uitbarsting van kleuren. Mijn vader had zijn ziel en zaligheid in die tuin gestopt zodat die er op mijn dag schitterend bij zou staan. Mijn dag... Ik kneep mijn ogen dicht. Het leek wel een eeuwigheid geleden dat John en ik er zo vrolijk met mijn vader in gewerkt hadden, maar het was nog maar een paar weken.

Er kwamen cateraars naar buiten en ik verstopte me in de schaduw van een grote naaldboom. Toen ze weer naar binnen gingen, strompelde ik het grasveld op en keek aandachtig naar de enige constante factor in mijn zwervend bestaan: een huis met houten beschiëting en donkergroene luiken. Hier gingen we elke zomer naartoe en nadat mijn vader met pensioen ging, waren we er voorgoed gaan wonen. Ik wilde niet naar binnen. Moeder zou in alle staten zijn, en wie kon haar dat kwalijk nemen?

Het huis leek zo vredig vanaf de plek waar ik stond, maar dat was misleidend. Vanuit deze hoek zag je niet dat het aan het water stond, maar dat was toch zo. Van hieraf kon het net zo goed in de bossen staan, maar als je de deur door liep, keek je uit over de rivier de Eel. Mijn overgrootvader had het gebouwd, als zomerhuis in de jaren twintig van de vorige eeuw toen zomerhuizen een luxe waren, met

ruimte voor bedienden; toen reisde je met hutkoffers en al per trein naar Cape Cod.

Doordat ik niet door dat gangpad was gelopen, had ik ze allemaal in de steek gelaten, in verleden en heden. In mijn hoofd was het zo klaar als een klontje, maar hoe kon ik dat aan iedereen uitleggen zonder nog meer schade aan te richten? Nu, uren later, moest ik onder ogen zien wat ik had gedaan, terwijl alle ramen van het huis helder verlicht waren. Het huis zag er vrolijk uit. Ik was feestelijk aangekleed, voor mijn eigen feestje, maar ik was pas komen opdagen toen het afgelopen was. De tranen sprongen me in de ogen bij de gedachte hoeveel alles had gekost.

Ik duwde die gedachten opzij. Ik wist dat ik me niet in de schaduwen verstopte omdat ik bang was voor de woede van mijn moeder, maar voor de teleurstelling van mijn vader. Hoe moest ik mijn rots in de branding uitleggen waarom ik de benen had genomen?

Ik liep naar mijn auto. Die was zo geparkeerd dat hij niet in de weg stond, wachtend tot ik van mijn huwelijksreis zou terugkomen. Wat was John aan het doen? Zich klem zuipen, stelde ik me zo voor. Mij lokte dat wel aan, maar voordat ik daarmee kon beginnen of iets anders kon doen, moest ik van die verdomde jurk af zien te komen. Ik bewoog me zo stilletjes als ik kon naar de zijdeur, waar mijn moeders stem amper uitkwam boven de geluiden van stoelen die werden opgestapeld en bevelen die werden gegeven. Ik bleef staan om te luisteren.

‘Wat dacht dat kind wel niet?’ Als ze boos was kwam haar Engelse accent nog nadrukkelijker naar voren. Haar woorden dreven de nachtlucht in.

Kind? Op je dertigste ben je geen kind meer. Ik wilde uit de schaduw weglopen, maar bleef staan toen ze verder praatte.

‘Zo stupide.’

‘Jane.’ Mijn vader kapte haar af.

‘Zo overdreven dramatisch en stompzinnig om John bij dat altaar te laten staan.’ Moeder zweeg even. ‘Heb je Mary’s gezicht gezien? Haar geliefde zoon stond volkomen voor gek bij het altaar, allemaal de schuld van onze dochter. Ik betwijfel of ze ooit nog met ons willen praten.’

‘Het was afschuwelijk.’ Zijn stem brak.

‘Ik heb me van mijn leven niet zo vernederd gevoeld.’ Jane zuchtte. ‘Ik weet niet of ik ooit mijn gezicht nog kan laten zien.’

Ik kon mijn vader niet zien. Het was me niet duidelijk of hij het met haar eens was. ‘Je bent moe. Je hebt je zo uitgesloofd om er voor haar een schitterende dag van te maken.’ Zijn stem stierf weg. ‘Waar is ze, verdomme?’

Jane zuchtte. ‘Ik weet zeker dat ze prima in orde is en alleen maar aan zichzelf denkt, en niet aan John, zijn ouders of zelfs aan ons. Zo is ze toch zeker altijd al geweest? Ik ben zo teleurgesteld.’

‘Ik ook.’

‘Rose zou dit nooit gedaan hebben. Die was zorgzaam en helemaal niet egoïstisch.’ Jane snikte.

Ik bleef in de schaduw staan. Moeders woorden echoden in mijn hoofd. Ze had gelijk. Rose zou dit nooit hebben gedaan.

De gazons aan weerskanten van Long Beach Road waren nog met dauw bedekt toen ik mijn auto parkeerde. De lucht geurde heerlijk naar door de zee besproeide rozen. Ik deed mijn ogen dicht en gaf toe dat ik een vat vol tegenstellingen was. Deze *Rosa rugosa* waren roze en ik vond ze prachtig. Zo veel wist ik wel, maar dat was het wel ongeveer. Ik keek naar de telefoon in mijn hand. Die bleef maar piepen omdat het geheugen vol was. Ik wilde die honderd-en-nog-wat berichten, die allemaal vragen stelden, niet lezen. Eentje had ik wel geopend, dat van John. Daarin stond alleen maar: *Kom deze ochtend om acht uur naar me toe. Je weet wel waar.*

Er stond geen x of o of zelfs een 'liefs' bij. Niet dat ik dat verdiende. Ik scrolde door de andere berichten, klikte op 'alles wissen' en deed toen de telefoon uit. De rest van de wereld kon wachten.

Het hoge gras scheerde langs mijn blote benen terwijl ik het pad door de smalle duinen volgde tot de plek waar dat overging in het strand. Het zand dat de lange strook land tussen de Centerville en de oceaan bedekte leek zich een weg naar mijn keel te hebben gebaand. Het maakte niet uit hoe vaak ik slikte, hij bleef droog.

De zon verwarmde mijn rug terwijl ik mijn slippers uitschopte en naar het water liep. Ik had uren wakker gelegen en gepiekerd over wat ik had gedaan, en hoe ik dat met woorden kon verklaren, maar het enige wat me dat had opgeleverd waren donkere kringen onder mijn ogen. Hoe kon ik zeggen dat we eigenlijk altijd vrienden hadden moeten blijven, en meer niet? Jaren van zomers en weekenden bij onze ouders thuis op Cape Cod tolden door mijn hoofd, evenals alle keren dat we na het werk in Boston wat gingen drinken of dat we

gingen schaatsen of skiën. Onze geschiedenis was zo met elkaar verweven.

John zat met opgetrokken schouders bij het water en gooide schelpen in de zee, het ochtendlicht bescheen zijn blonde haar. Mijn benen weigerden dienst. Alles in me trok in een spasme samen. Hier hadden we elkaar voor het eerst gekust, tijdens een maanloze avond nadat we elkaar hadden uitgedaagd om in ons nakie te gaan zwemmen. Ik likte langs mijn lippen, herinnerde me de zilte smaak op zijn mond en de pure opwindning van die omhelzing. Dat was tien jaar geleden geweest, lang voordat we verkering kregen. Want jarenlang was ons leven met elkaar vervlochten geweest, maar als vrienden. Hoe lang had ik van hem gehouden? En deed ik dat nu niet meer? Ik wist het eigenlijk niet.

Ik telde tot tien om moed te verzamelen en liet me toen op het zand naast hem zakken. Mijn arm drukte tegen die van hem. Zijn warmte straalde door zijn linnen shirt naar mijn hart. Hij schoof wat opzij.

‘Hoi.’ Het kwam er gespannen uit en het klonk niet als mijn normale zelf. ‘Sorry.’ Een armzaliger woord bestond er voor mijn gevoel nu niet.

‘Jude, waarom?’

‘Ik...’ Ik wist niet wat ik moest zeggen. ‘Ik wou dat ik het wist.’ Ik loog. Ik kon hem niet nog meer kwetsen dan ik al had gedaan.

Hij draaide zich naar me toe. Zijn blauwe ogen stonden vol tranen. Hij veegde ze weg en gooide een volgende schelp in de zee. ‘Wat betekent dat verdomme nou weer?’

‘John,’ begon ik, maar ik zweeg toen hij ging staan.

‘Hoe kon je me dat aandoen?’ Hij wendde zich van me af. ‘Het ons aandoen?’

Ik keek naar het water dat over het zand spoelde. Het was mijn verdiende loon, en dat was niet het enige. ‘Ik weet het niet.’ Maar ik wist het wel. Ik kon het alleen niet vertellen.

‘Daar neem ik geen genoeg mee.’

‘Dat weet ik.’ Ik stond ook op.

‘Dit schiet ook niet op.’ Hij wendde zich af. ‘Hier word ik niets wijzer van. Dat neemt niet weg dat ik nog steeds voor gek sta.’

‘John, jij staat niet voor gek. Ik sta voor gek.’

‘Waarom?’ Ik werd overspoeld door wroeging toen ik de smartelijke blik in zijn ogen zag. Hij liep over de verlaten zandstrook weg en ik haastte me achter hem aan. Dit kon zo niet. Hij bleef staan toen ik mijn hand op zijn arm legde.

‘Ik wil dat je één ding weet.’ Hij plukte mijn hand van zijn arm en keek naar zijn ring, die ik nog steeds droeg. De enkele, in het zonlicht fonkelende diamant herinnerde me aan alle opwinding toen hij die een jaar geleden aan mijn vinger had geschoven. ‘Hou je nog steeds van me?’

Mijn hart kromp ineen. Zijn gezicht was afgetobd. ‘Ja.’ Mijn stem was weinig meer dan een krassend geluid. Het was de waarheid. Ik hield van hem, maar niet op de manier die hij bedoelde.

‘Waarom dan, Jude?’ Ik zag alle pijn en woede in zijn ogen. Hoe had ik hem zo in de kou kunnen laten staan?

‘Ik...’ Hij keek me verwachtingsvol aan. Ik kon hem niet vertellen hoe het echt zat. Ik liet mijn schouders zakken. Hoe kon ik zeggen dat ik besepte dat het met hem net zo was als met de jurk, de bloemen en al het gedoe eromheen... dat het mijn moeders keus was en niet die van mij? Dat kon ik niet. Maar voordat ik nog een woord kon uitbrengen, draaide hij zich om en liep hij over het langgerekte strand weg.

Toen ik op de oprit stopte, telde ik drie auto’s en ik herkende ze allemaal. Heel even dacht ik erover om te keren en voor altijd weg te rijden. Deze voertuigen waren van mijn moeders golfvriendinnen. Ik hoefde me niet af te vragen waarom zij er waren. Moeder golfde niet op zondag, maar mijn vader wel. Ze waren hier om het fijne te horen over de op hol geslagen bruid en om mijn moeder te steunen, die zo diep, diep vernederd was door wat ik had gedaan. Ik deed de achterdeur open en hoopte dat ik langs hen de trap op naar mijn kamer kon glippen.

‘Judith?’

Ik kromp ineen. ‘Ja.’

‘Op de keukentafel ligt een lijstje met mensen die je hebben gebeld. Kom even binnen om gedag te zeggen.’

Terwijl ik de serre in liep, vroeg ik me af wat ik moest zeggen. Ik hoefde niet zo nodig iemand te zien, en door toedoen van deze vrouwen zou ik me alleen maar nog ellendiger gaan voelen dan ik me al voelde, voor zover dat tenminste kon. Ik bleef bij de deur staan en vier paar ogen staarden me aan.

‘Hoe gaat het met je?’ Pat klopte op de stoel naast haar.

Wat moest ik daar nou op zeggen? ‘Kon beter.’ Ik wipte van de ene voet op de andere.

‘Zenuwen zijn iets afschuwelijks.’ Ze glimlachte en ik knikte. Die waren inderdaad niet bevorderlijk geweest.

‘Als je zo aan het twijfelen was, dan had je daar misschien eerder iets aan moeten doen, liefje.’ Pat glimlachte naar me en ik wilde het uitschreeuwen dat ik dat wel wist en dat ze me dat heus niet onder de neus hoefden te wrijven, maar dat deden ze natuurlijk wel. Pat sprak uit wat iedereen dacht.

‘En je arme moeder had zich zo voor je uitgesloofd om er een volmaakte dag van te maken.’ Ze keek naar moeder en ik zag dat dit haar goeddeed. Ze had hen en hun steun nodig om de roddels het hoofd te kunnen bieden.

Ik wilde iets zeggen, maar Pat ging verder: ‘En al dat geld dat je vader heeft gespendeerd.’

Mijn moeder glimlachte. Dit was haar schone-schijn-glimlach, die zat sinds de vorige avond stijf op haar gezicht geplakt. Met die glimlach wilde ze zeggen dat alles oké was, ook al was dat niet zo. Ik kende hem goed uit de tijd dat Rose ziek was. Ze had niet gewild dat de mensen wisten hoe erg alles was, hoe ons leven in puin lag.

‘Als jullie me willen verontschuldigen, ik moet een paar telefoontjes plegen.’ Ik imiteerde mijn moeders glimlach, boog mijn hoofd en verliet de kamer. Er zat niets anders op. Alles wat Pat zei klopte. Ik was overal het gesprek van de dag en daar moest ik maar aan wennen.

In de keuken dacht ik aan het ontbijt waar ik vanwege mijn afspraak met John niet aan toe gekomen was. Ik kon nog steeds geen hap door mijn keel krijgen, maar een kop koffie zou misschien helpen.

Terwijl ik de deur uit was, was moeder druk in de weer geweest.